

Cá Chậu Chim Lồng

Hai chị em chúng tôi mỗi ngày đi học về là vội vàng quăng chiếc cặp xuống chân bàn, rồi chạy đến bên cái hồ cá nhỏ được đặt bên cái tủ chè, chăm chú say sưa xem những con cá màu đỏ cam, bé tí chưa bằng quả ớt hiểm, lượn lên xuống cái hồ nhỏ chỉ khoảng 20 cm chiều dài và 10 cm chiều ngang. Ngắm chúng chưa đủ mà chúng tôi còn thò tay vào sửa lại cộng rong, sửa lại cái bè xinh xinh, rồi cho cá ăn. Cứ hết em tôi rồi lại đến tôi, bà nội chúng tôi ngồi ở cái ghế cạnh bàn ăn, ngắm nghía chúng tôi với nỗi vui sướng hiện lên mặt. Lâu lâu bà lại thốt lên câu " ăy con, đừng thò tay vào nước mau đực " hoặc " đừng thò tay vào nhiều cá chết." Mà có lẽ vậy mà cứ độ hai ba ngày là bà lại nhắc cô tôi thay nước hồ cá. Cô tôi lại phải bê cái hồ cá xuống bếp thay nước, chúng tôi lại nghe cô cầu nhàu " vừa mới thay hôm qua mà nay lại đực ngầu ra rồi ! thật khổ, cá chậu chim lồng nuôi làm cái gì. " Chúng tôi chỉ biết chạy đến bên bà nội như cầu cứu, sợ cô tôi nổi giận thêm thì cô sẽ không cho nuôi cá nữa. Cô tôi là người khó tính nhất trong nhà, cô thường hay ne nét chúng tôi, bắt bẻ chúng tôi. Cô có cái búi tóc thật cao, dáng cô to lớn khoẻ mạnh như đàn ông, cô đi như chạy có lẽ vì vậy mà cô chậm lấy chồng .Năm nay cô cũng đã ngoài 40 rồi, nhưng cô lại là người được việc nhất trong nhà. Bà tôi đều đặt hết tin tưởng vào cô, một tay cô lo hết, từ chợ búa cho đến giặt chạp, cô đều nhớ lo sắp đặt.

Chả bù cho mẹ tôi, dáng người mảnh mai với cái búi tóc không cao lắm, vừa thích hợp với khuôn mặt trái xoan, ăn nói chậm rãi, từ tốn, không bao giờ nói lớn tiếng với ai ,kể cả với chúng tôi.

còn cha tôi, tôi chả bao giờ nhìn thấy cha tôi, từ lúc có trí khôn đến giờ,tôi chỉ biết người qua bức ảnh ngày cưới của cha mẹ tôi, ảnh trắng đen nên không rõ lắm. tuy cha tôi vắng nhà, nhưng hình bóng của cha tôi vẫn đâu đây,vì hầu như bà tôi , mẹ tôi luôn nhắc nhở đến cha tôi cho chúng tôi nghe.kể cả trong bữa cơm cũng vậy, .bữa nào có canh dưa là bà tôi lại bảo " Canh này bố con thích lắm đấy, ăn nhiều vào cho giống bố " hoặc em tôi hay gắt gỏng , bà cũng bảo " cháu tôi nóng tính giống y hệt như bố nó vậy " .còn mẹ tôi thì thường kể về bố tôi cho chúng tôi nghe, trước khi đi ngủ mỗi tối, Ba mẹ con tôi đọc kinh, xong phần đọc kinh, mẹ tôi thì thầm dạy chúng tôi cầu nguyện, " xin Chúa cho ba con được mau về với chúng con, xin Chúa cho gia đình con được đoàn tụ, xin Chúa cho chúng con được khoẻ mạnh, con cảm ơn Chúa "

những lời cầu xin riết rồi chúng tôi thuộc lòng, đôi khi mẹ tôi chưa nhắc chúng tôi cũng đọc như cái máy vậy, rồi chúng tôi lăn ra giường , mỗi đứa một bên mẹ , hỏi mẹ đủ điều, mẹ ơi, bố có nằm ở đây không mẹ ? Mẹ ơi, bố có nhớ con không mẹ? Mẹ ơi, bố có ru con ngủ không mẹ? bố ru thế nào hờ mẹ? Mẹ tôi ngân nga " Đồng đăng có phố Kỳ lừa, có nàng Tô thị, có chùa Tam thanh," ... mẹ tôi chỉ ngân nga vài tiếng là tôi nghe em tôi thở đều đều, và rồi tôi cũng thiếp đi lúc nào không biết, cho nên đến bây giờ tôi cũng không nhớ hết những bài ru của mẹ tôi.

Chúng tôi sống sung sướng dưới sự thương yêu ấp ủ của mẹ và bà nội chúng tôi, bà là người mà chúng tôi thương yêu nhất trong nhà, vì bà thương yêu chiều chuộng chúng tôi, bà không bao giờ từ chối chúng tôi điều gì, mà bà còn bênh chúng tôi, bà còn là người quyền hành nhất trong nhà, kể cả cô tôi cũng phải nghe lời bà, bà chả bao giờ to tiếng với ai cả, nhất là đối với mẹ tôi, bà gọi mẹ tôi một điều chị cả , hai điều chị cả.thế mà sao mẹ tôi nể sợ bà vô cùng, nhất nhất chuyện gì mẹ tôi cũng chờ ý của bà rồi mới dám làm .

Mẹ tôi ở nhà cả ngày chả đi đâu bao giờ, chỉ trừ đi lễ ngày chủ nhật thì

mới ra khỏi nhà và đi với chúng tôi, Mẹ tôi cũng không có bạn, cũng không có chị , có em, ông bà ngoại chúng tôi chỉ có mình mẹ tôi, có lẽ vậy mà trông mẹ tôi buồn quá , mẹ chỉ vui khi được phép về thăm ngoại tôi,

mỗi lần về thăm ngoại, không những một mình mẹ tôi vui mà chúng tôi cũng vui nữa, vì về thăm ngoại là được ngoại thương yêu và được ngoại cho lộc, nào hoa quả , nào là oản xanh, đỏ, rồi xôi, chuối thơm phức, ngoại tôi ở chùa, có lần tôi hỏi ngoại,

Ngoại ơi, sao ngoại ở luôn trong chùa vậy ngoại?

Ngoại tôi trả lời :vì ngoại chỉ có một mình mẹ con là con gái, ngoại lại không có con trai, nên từ ngày ông ngoại con mất đi, ngoại bán nhà rồi dâng cúng tiền cho chùa nên chùa cho ngoại ở nhờ, ngoại ở đây phụ giúp việc chùa, lo bàn thờ nhang đèn rồi nấu cỗ chay, rồi tụng kinh,

Mỗi lần chúng tôi vào thăm ngoại, chúng tôi tung tăng chạy nhảy hết trong chùa đến ngoài vườn, chúng tôi thích nhất là xem con cá tai tượng, to lớn bơi trong cái hồ kính to ngang với mặt chúng tôi, nó chỉ ăn những quả sung rụng mà sao nó to thế, không bao giờ chúng tôi dám đến gần nó, mẹ tôi và ngoại ngồi dưới mái hiên chùa, truyện trò to nhỏ, sung sướng nhìn chúng tôi tung tăng chạy nhảy, mặt mẹ tôi tươi tỉnh hơn mọi ngày, mẹ cười nói luôn mồm, rồi nửa ngày qua mau, chúng tôi phải chào ngoại để ra về, chúng tôi thường năn nỉ mẹ :

Mẹ ơi, ở lại chút nữa đi mẹ,...

Mẹ bảo :không được đâu con ơi, bà nội đang chờ cơm đấy !

thế là chúng tôi từ giã ngoại, ngoại ôm lấy chúng tôi hôn lấđ hôn để, từng đứa một, rồi nhét vào tay chúng tôi một tờ giấy bạc mới toanh, xếp thành hình con bướm,đẹp làm sao ấy và còn nói kèm theo :

Bà cho lộc đây. !

chúng tôi chào ngoại, ngoại đỡ tôi lên xích lô, tôi ngồi bên cạnh mẹ, em tôi ngồi trên lòng mẹ, chúng tôi đưa tay vẫy ngoại, ngoại vẫy đưa tay vẫy lại chúng tôi cho đến khi chiếc xích lô đi khuất không còn thấy bóng ngoại tôi đâu nữa. tôi cảm thấy thương ngoại đứng một mình, tôi nhìn mẹ và hỏi :Mẹ ơi, sao ngoại không đi theo mình, tôi không nhớ mẹ tôi trả lời ra sao nữa, nhưng tôi thấy mắt mẹ tôi đỏ hoe, rơm rớm nước mắt, hình ảnh đó làm tôi nhớ mãi.

Chỉ độ vài tuần sau, có người ở chùa ra nhắn mẹ tôi là ngoại tôi đau nhiều mà uống thuốc vẫn chưa bớt, mẹ tôi thập thò ở cửa phòng nội tôi, để xin đi thăm ngoại, tôi nghe tiếng bà nội tôi nói to hơn mọi ngày, thăm gì mà thăm hoài, vừa mới về hôm nào, hôm nay lại....cụ ngoại chắc chỉ cảm vì thời tiết đấy thôi,!

Mẹ tôi yên lặng đi thẳng xuống bếp, và ngồi xuống chiếc ghế đầu gần đó, gương mặt mẹ trông buồn quá, tôi chạy đến ôm mẹ,

Mẹ ơi, nội không cho đi hả mẹ? thôi để bữa khác con xin nội dùm cho mẹ , mẹ nhé !

Mẹ tôi xoa đầu tôi , thở dài rồi nói qua hơi thở : thật là cá chậu chim lồng !

Rồi ngày qua ngày, chúng tôi lớn lên theo thời gian, chúng tôi cũng không còn ở cái tuổi thích ôm mẹ, cũng không còn thích ngồi gần bà để nghe bà kể truyện nữa, mà đôi khi còn né tránh mọi người,để được ở riêng tư một mình mơ mộng suy nghĩ.

thời gian này tôi đã được hơn 17 tuổi, trên đường đi học về, tôi đi giữa đám bạn cùng trường, tôi e thẹn cố gắng đi đứng khoan thai, không nhìn quanh quẩn, nhưng thực ra là tôi đã quan sát chung quanh tôi, thế rồi một hôm...

thường thì mỗi khi tan học, tôi chờ em tôi trước cổng trường, bỗng tôi bắt gặp một chàng thanh niên đứng không xa tôi mấy,nhìn tôi với đôi mắt lạ lùng, khó tả, nhưng làm tôi hồi hộp. anh chàng không nói lời gì mà chỉ nhìn tôi, tôi vội vàng quay đi như không để ý, và tôi nghĩ : chắc anh cũng đang chờ đón người nhà tan học, rồi ngày qua ngày, hầu như ngày nào tôi cũng đứng ở chỗ đó và yên lặng nhìn tôi.Không bao lâu sau, tôi thấy chàng lẽo đẽo theo tôi, tôi cũng tò mò nhìn lại xem chàng đi với ai và chờ

ai? nhưng mãi đến chỗ quẹo về nhà, con đường vắng chỉ còn hai chị em tôi và chàng, chàng cũng lững thững đi theo tôi cho đến khi tôi về đến nhà, thì chàng mới bắt đầu đi thẳng.

Bỗng một ngày tôi thấy chàng cầm một phong thư nho nhỏ, chàng đi đến gần tôi hơn, rồi luống cuống nói vài lời, tôi không nghe rõ lắm, nhưng tôi hiểu là chàng muốn trao cho tôi chiếc phong thư đó. Lúc đầu tôi né tránh, không nhận, nhưng chàng lại tiếp tục đưa gần tay tôi, tôi lúng túng không biết làm gì hơn đành nhận vậy. Tim tôi đập mạnh, mặt tôi nóng bừng, tôi sợ người ta trông thấy, hay tôi cảm thấy có tội vì đã nhận thư từ tay người đàn ông, tôi cũng không biết nữa.

Về đến nhà, đầu óc tôi quay cuồng nghĩ đến phong thư đó, tôi muốn bóc nó ra xem ngay, nhưng bà tôi, rồi mẹ tôi, rồi em tôi cứ quanh quẩn, tôi cảm thấy nhà sao chật chội quá. Sau cùng tôi nghĩ ra một cách, lấy ít quần áo, vào nhà tắm, giả bộ như đi tắm và xem thư trong đó, tôi xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, những cảm xúc tràn đầy trong tim tôi, tôi chỉ biết là tôi đang được yêu.

thế rồi, ngày qua ngày, ngày nào chúng tôi cũng đi bên nhau, trao nhau vài câu vớ vẩn, nhưng ánh mắt chúng tôi đã nói lên nhiều điều. thắm thoát gần hết niên học, hè sắp đến rồi, vậy là chúng tôi đã biết nhau từ tháng giêng đến nay, sao mau vậy nhỉ? Một thoáng lo âu đến cho tôi, nếu tôi không đi đến trường mỗi ngày, làm sao tôi có thể gặp được chàng, ? chàng cũng đi học như tôi, cùng trường nhưng trên tôi một lớp. trên đường về, chàng cũng lo nghĩ như tôi, nên trước khi chia tay chàng dặn dò tôi :

Mỗi chiều, nhớ ngồi bên cửa sổ trên lầu, anh sẽ đi ngang qua nhà giờ đó nhớ nhé,

tôi gật đầu nửa đùa nửa thật ;

Em sẽ ngồi bên khung cửa !

chàng cười tươi lập lại :

Nhớ ngồi bên khung cửa nhé !

chúng tôi cùng cười vang, và cứ thế, chúng tôi gặp nhau hầu như mỗi ngày, chúng tôi tưởng là chúng tôi sẽ gặp lại nhau khi tự trường, nhưng cuộc đời đâu phải như tôi tưởng,

có một ngày kia, từ dưới nhà tôi bước chầm chậm lên lầu, vừa đi vừa kẹp lại mái tóc, tôi nghe tiếng thì thầm của bà nội tôi :

Bận gì thì bận cũng phải lo cho con cái trước đã.....không thì hối hận đấy!

tiếng mẹ tôi trả lời ;

Bà ơi, để sang năm con lo cháu cũng được, cháu hãy còn nhỏ mà !

tiếng bà tôi gắt ;

Đây tôi bảo cho mà biết, ngày nào nó cũng ngồi ngây dại bên cửa sổ.....

tôi nghe tiếng được tiếng mất, nhưng tôi cũng đoán được là bà đã biết chuyện của tôi, gần như mất bình tĩnh, nhưng tôi cố gắng bước tiếp tục, vừa đi vừa hát nho nhỏ làm ra vẻ tự nhiên của mỗi ngày.

Tôi tưởng như vậy đã yên chuyện, không ngờ vài hôm sau, tôi nghe mẹ tôi bảo tôi :

Chủ nhật này mình đi lễ chiều, không đi lễ sáng, con ạ !

tôi ngạc nhiên hỏi :

Sao vậy mẹ ?

Nhà mình có khách, phải ở nhà tiếp khách !

Ai vậy mẹ ?

Mẹ tôi kéo tôi ngồi xuống chiếc divan gần đó, vuốt tóc tôi rồi nói :

con có biết là con đã lớn khôn rồi không?

tôi chưa biết trả lời thế nào thì mẹ tôi đã nói tiếp ;

con gái lớn thì phải lấy chồng, sẵn có người tử tế, bà nội nhắc mẹ nên lo cho con đấy !

tôi ngạc nhiên ;

Mẹ ơi, con đâu có quen người ta đâu mẹ !

Mẹ tôi trả lời :

Trước lạ sau quen, như mẹ đây có quen bố con bao giờ đâu ?sau ngày

cưới mới biết nhau và có hạnh phúc nên mới có hai đứa con đấy chứ !
tôi thắc mắc :
Sao bố thương mẹ mà bố chẳng bao giờ về thăm mẹ ?
Mẹ thờ dài :
vì hoàn cảnh, con không hiểu được đâu !
tôi vẫn còn ăm ức :
Người ta không biết con thì làm sao người ta cưới con được ?
mẹ tôi nhấn mạnh :
Bên đó người ta biết con lâu rồi, cậu ấy là người đàn ông hoàng, buôn bán giỏi,có cửa hàng lớn, và lại bà nội con và bên ấy vẫn thường trao đổi hàng hóa cả hai chục năm nay rồi.
Mẹ ơi ! mẹ cho con thời gian tìm hiểu mẹ !
Mẹ tôi đáp :
Ừ, lo gì, người ta đến đây chơi con tha hồ mà tìm hiểu.....
tôi nghe vậy nên cảm thấy yên tâm một chút , và rồi với cái tuổi 18 lúc đó tôi hãy còn dại khờ, nên tôi nghĩ chuyện đâu còn có đó, từ từ sẽ tính sau, tôi lại hồn nhiên như ngày nào.
thế rồi ngày đó đã đến,cô tôi chải lại tóc cho tôi rồi dắt tay tôi ra chào.
tôi tưởng không có gì là quan trọng, nhưng khi tôi bước ra , tôi đã thấy không đúng như tôi nghĩ, mọi việc hết sức là quan trọng, mọi người ăn mặc như đi chúc Tết vậy . Trên mặt bàn còn có hai mâm hoa quả, bánh trái, rượu và trà cau, tôi còn đang suy nghĩ chưa biết phải làm gì, thì có tiếng của mẹ tôi :
Con chào ông bà, chào hai bác, chào.....
và người cuối cùng tôi chào là một người đàn ông trẻ tuổi nhất trong đám,anh ta trông rất chững chạc, nước da ngăm ngăm với đôi mắt sáng.
anh đứng dậy nhường ghế cho tôi,tôi chả biết làm gì hơn là ngồi xuống.
mỗi người hỏi tôi một câu, tôi trả lời ấp úng không trôi chảy, bà tôi và mẹ tôi đỡ lời cho tôi.rồi người lớn nói chuyện người lớn, tôi chỉ yên lặng, đầu hơi cúi xuống, mặt tôi nóng bừng. Anh khéo léo gợi chuyện với tôi,anh hỏi tôi những câu dễ dàng để tôi trả lời, anh làm tôi cảm thấy tự nhiên hơn,anh ăn nói hoạt bát, rõ ràng mỗi khi mẹ tôi hay bà tôi hỏi đến anh .
Sau khi khách ra về, bà tôi , mẹ tôi nét hài lòng lộ trên khuôn mặt, riêng tôi tôi thấy hình như sắp có một cuộc thay đổi lớn cho cuộc đời tôi.
tôi vào phòng, ngồi suy nghĩ, chẳng biết tính thế nào đây, làm sao gặp riêng chàng để nói cho chàng biết? tôi ngồi lịm người trên chiếc ghế,cho đến khi có tiếng em tôi gọi tôi :
Chị xuống bà bảo gì đó!
tôi không buồn trả lời, cho đến khi mẹ tôi vào phòng , tôi ăm ức :
Con chưa tìm hiểu người ta mà sao nhà lại nhận trâu cau rồi?
Mẹ tôi cười :
giàu chạm ngõ như giàu bỏ đi ấy mà, con đừng suy nghĩ cho mệt.
Mẹ tôi còn nói với tôi nhiều điều, gần như trần tình với tôi, và câu sau cùng của mẹ tôi làm tôi suy nghĩ:
Con ơi, lấy chồng đi cho mẹ nhờ, mẹ đỡ lo, bố con vắng nhà, nay con cũng đã lớn khôn rồi,con gái chỉ có một thời thôi,.....
Ngày hôm sau, anh lại đến,hôm nay anh ăn mặc đơn giản hơn, anh trao cho tôi một đoá hồng đúng ý tôi, vì tôi rất thích hoa hồng, tôi buột miệng khen :
Hoa đẹp quá...
Anh cười thật tươi bắt chuyện,anh khéo léo trò chuyện rất tự nhiên, làm tôi cũng bình tĩnh nói chuyện,rồi bà tôi, mẹ tôi, em tôi...mỗi người một câu,căn nhà như vui hẳn ra. Anh nói chuyện có duyên làm tôi quên hẳn tìm hiểu anh và rồi tôi quên hẳn cái giờ ngồi bên khung cửa.
Mỗi ngày anh lại đến , ngồi chơi lâu hơn và hầu như mỗi ngày tôi đều có quà.rồi anh chiếm được tình cảm tôi từ lúc nào tôi cũng không biết , hình bóng chàng lu mờ dần trong tôi.
Một hôm,tôi nghe bà tôi, mẹ tôi tính đến chuyện cưới hỏi của tôi,mọi người chỉ cho tôi biết là đang xem ngày lành tháng tốt để làm lễ đính hôn

và sao đó là lễ cưới.chỉ cách nhau có hai tuần.
tôi bàng hoàng hỏi mẹ :
sao gấp vậy mẹ, sao không để sang năm ?
Mẹ tôi trả lời,hôm nay con đã đúng 18 tuổi rồi đây, con quên sao? năm nay là năm hợp tuổi con, sang năm là năm kỵ,không được cưới hỏi.
Mẹ ơi, con còn muốn đi học, con muốn từ giã bạn con trước khi con lấy chồng,
Mẹ tôi bảo:
Lo gì, cưới xong rồi học tiếp, như bao nhiêu người khác đấy thôi, có chồng vẫn đi học,
Mẹ tôi nói cũng phải,nhưng tôi phải hỏi lại anh cho chắc chắn và anh trả lời tôi rất là bình thản :
Tùy em thôi, chuyện đó không thành vấn đề.
rồi lễ cưới diễn ra tưng bừng, hình bóng chàng đường như nhạt nhoà hẳn trong tôi.
Vài tháng sau ngày cưới, chồng tôi và tôi mỗi người một bốn phận, có lẽ vì thế mà chúng tôi không còn nếp sống như cặp tình nhân nữa,tôi cảm thấy không còn được yêu chiều với nhiều mơ mộng và phải sống với bốn phận.rồi tôi ốm nghén, tôi khó ăn khó ngủ, nên tôi trông gầy còm hốc hác,và bụng to làm tôi mệt mỏi, mỗi lần có tiệc tùng gì là chỉ có chồng tôi đi đại diện.tôi cũng không còn thích đi chơi đâu nữa, chỉ thích được nghỉ ngơi. Đứa con đầu lòng ra đời,rồi đứa thứ hai và đứa thứ ba, chỉ trong vòng ba năm mà tôi đã có 3 đứa con. Bà mẹ chồng tôi rất sung sướng, hãnh diện, khi nghe người ta nói, " cụ có phúc, con một mà cháu đàn "

tôi bận suốt ngày, đôi khi ban đêm cũng thức theo con. trong thời gian này , tôi cũng lờ mờ nhận thấy là chồng tôi đi sớm về trễ.và về đến nhà là trốn tránh một chỗ than mệt và nằm ngủ. tôi có hỏi thì anh chỉ ầm ừ, rồi viện cớ là phải coi sóc thợ.

Rồi dần dà trễ hơn, một hôm,đã quá giờ giới nghiêm,mà vẫn chưa thấy chồng tôi về.tôi đứng ngồi không yên, và cảm thấy có một cái gì không ổn.đến khi chồng tôi về, mặc dù đã hơn một giờ sáng ,tôi hỏi anh, anh chỉ ầm ừ rồi lăn ra ngủ. Sáng hôm sau, một cuộc cãi vã giữa hai chúng tôi, ngọt cũng không được , mà nhạt cũng không xong, tình trạng vẫn vậy, tình nghĩa vợ chồng càng ngày càng nhạt,sau cùng thì tôi bảo với chồng tôi :

Tình nghĩa không còn thì chia tay ! tôi sẽ bỏ ra đi....
tôi không ngờ được một câu trả lời hết sức phũ phàng :
Tùy cô, cô có giỏi thì ra đi tay không, để con tôi lại cho tôi,
Cả một trời sụp đổ trước mắt tôi, làm sao tôi có thể bỏ con tôi, chúng nó là lẽ sống của đời tôi.

Ngày qua ngày, tôi chỉ biết chăm lo cho đàn con, như một bầy chim non cần có mẹ ấp ủ nuôi nấng,thôi thì chờ cho đến khi những con chim non đủ lông cánh để bay thì mình cũng sẽ.....tôi tâm sự với mẹ tôi, mẹ an ủi và nhắc nhở tôi : " dẫu sao thì cũng chờ cho đến khi con cái khôn lớn, " con có cha như nhà có nóc "

Câu này làm tôi nhớ lại hoàn cảnh hai chị em tôi ngày đó,mặc dù sống trong tình thương yêu của mẹ và bà nội chúng tôi, nhưng chúng tôi cũng thèm khát tình thương của cha, thiếu sự săn sóc của cha và nếu có cha thì chắc tôi đã không ở trong hoàn cảnh này.

Một hôm nhân ngày lễ lớn,lễ phục sinh, mấy mẹ con tôi đi lễ cùng với bà mẹ chồng tôi,đến nhà thờ còn sớm,nên các con tôi được chơi đùa vài phút trước sân nhà thờ,tôi đứng vào một góc sân xem chừng con tôi, thình lình tôi thấy có một bóng người đàn ông đi đến gần tôi, tôi quay ra nhìn, thì ra chàng . trông chàng chừng chạc hơn trước nhiều. tôi không thốt được nên lời,chàng nhìn tôi hơi mỉm cười và hỏi :

Em giờ ra sao? có còn ngồi bên song cửa?
tôi ghen lời, mắt tôi cay cay, tôi cố gắng không để giọt lệ tuôn trào. Có lẽ chàng đã đọc được nỗi cảm xúc trên mặt tôi, chàng không còn cười nữa :

em có hạnh phúc không?
tôi không cầm được nước mắt nữa, chàng đưa tay vào túi, rút chiếc khăn tay đưa cho tôi, tôi chưa kịp thấm nước mắt thì tôi đã nghe tiếng bà mẹ chồng tôi gắt to lên ;
Vào ngay nhà thờ kéo trẻ,
rồi tiếng các con tôi ủa lại quanh tôi, tôi chỉ còn biết bước nhanh vào nhà thờ,
Sau lần đi lễ đó, hình như mẹ chồng tôi khắt khe với tôi hơn trước,và hầu như tôi không còn được bước ra khỏi nhà một mình, kể cả đi chợ, mẹ chồng tôi cũng cất đặt người đi thay,những lúc buồn quá, tôi muốn về tâm sự với mẹ tôi, tôi cũng bị hạn chế, lúc đó tôi mới thấy thấm thía câu " cá chậu chim lồng " .
Niềm vui của tôi là các con tôi, tôi tự an ủi ;thôi cũng được chờ chừng nào đó, những con chim non đủ lông cánh để bay,chừng đó tôi cũng sẽ chấp cánh bay.bỗng nhiên tôi nhớ lại bài hát mà tôi thường hợp ca ngày tôi còn ở trung học," tung cánh chim tìm về tổ ấm, nơi sống bao ngày giờ đêm ấm...."
thời gian có lúc thật chậm, nhưng cũng có lúc thật nhanh, thấm thoát mà các con tôi đã tàn măt, chỉ còn có mỗi đứa con gái út sẽ lấy chồng cuối năm nay,. thời gian này tôi cũng lơ mơ nhận thấy rằng, chồng tôi ở nhà nhiều hơn, và hình như anh ở nhà luôn,đi làm và về đúng giờ giấc,Lúc đầu tôi tưởng anh về để chăm sóc mẹ, vì mẹ anh không được khoẻ nhưng không phải vậy.
hình như anh cố gắng gợi chuyện với tôi,anh thường hay xuống bếp phụ giúp tôi những việc lặt vặt không đáng kể. tôi vẫn làm việc bốn phận của tôi, tình yêu vợ chồng trong tôi như không còn nữa, tim tôi như sỏi đá.
Một sáng chủ nhật, tôi đang lúng túng, chưa biết làm món gì để ăn sáng thì anh nhìn thấy điều đó, anh bảo tôi:
Mình đi ăn phở rồi mua phở về cho thầy mẹ,
tôi rất đỗi ngạc nhiên, nhưng nhanh trí nói:
Nhà còn nếp, nấu cơm nếp chút xíu là chín thôi,
Mẹ chồng tôi hình như hiểu ý con trai mình,nên đốc vào;
Phải đấy, mẹ thềm ăn tô phở nóng, vợ chồng mà đi ăn rồi mua về cho thầy mẹ.
thế là chẳng dặng dưng, tôi phải đi, tôi cảm thấy ngại ngùng như đi với một người đàn ông xa lạ, không thích chút nào hết,
tôi cũng quen dần với sự có mặt của chồng tôi ở nhà,chuyện trò thì tôi chỉ trả lời vừa đủ , tôi suy tính ngày cưới con tôi xong là tôi sẽ về với mẹ tôi .Mẹ tôi nay cũng đã già rồi, chắc hẳn người cũng cần sự săn sóc của tôi, tôi thật là bất hiếu, đến giờ nà mà tôi vẫn chưa có một chút gì gọi là báo hiếu mẹ.
Một hôm, tôi thưa với mẹ chồng tôi là tôi xin về ăn giỗ bà nội tôi (bà nội tôi đã mất 3 năm sau , sau khi tôi lấy chồng)anh nghe thấy thế liền bảo tôi :
Chừng nào em muốn về thăm mẹ, anh đưa em về, sẵn anh cũng muốn về thăm mẹ luôn thể, ?
Tôi chưng hửng , dường như gần hai chục năm nay anh không về thăm mẹ tôi,tôi không thấy vui mà còn thấy bức mình,tôi lặng lẽ quay đi và lẩm bầm ;
gớm tử tế hão.
Mẹ tôi ra mở cửa cho tôi,chợt trông thấy anh, mặt mẹ tôi sáng rỡ,niềm vui lộ rõ trên mặt nhưng mẹ tôi cố giữ vẻ thản nhiên thăm hỏi anh những câu bình thường làm cho anh không bị mặc cảm,kể cả lúc ăn mẹ tôi và anh nói chuyện rất vui làm tôi vui lây.Lúc ra về, tiễn tôi ra cửa, mẹ tôi ôm lấy vai tôi thì thầm " con ơi đầu sao đi nữa thì một ngày cũng là nghĩa "

Ngày cưới của con tôi đã đến, tôi rất bận rộn, tôi sắp pha trà trước khi khách đến,anh từ nhà trên đi xuống, đứng trước mặt tôi và hỏi :
Em xem chiếc cravate này có hợp với chiếc áo vest anh mặc không?
Tôi ngừng lên nhìn anh, và nhìn anh không chớp mắt, bao nhiêu lâu rồi

tôi không nhìn thẳng vào mặt chồng tôi, chồng tôi trông già đi nhiều, tóc lâm râm bạc, đôi mắt nhăn nheo sau cặp kính trắng, anh cũng nhìn tôi, hình như cái nhìn giống như ngày tôi mới gặp, và có chút xúc động trong đôi mắt đó, tôi vội vàng vừa quay đi vừa trả lời ;
Hợp lắm rồi.!

Một thoáng thương hại dâng lên trong lòng tôi, năm nay anh cũng ngoài 50 rồi còn gì nữa, anh lớn hơn tôi 10 tuổi đúng . tiếng cười nói ngoài phòng khách làm cắt đứt tư tưởng ,tôi quên ngay và mau lẹ pha trà.

Tiệc cưới tàn , chúng tôi tiễn khách ra về, trên đường về, anh lại gọi chuyện , anh nói với tôi những câu mà tôi thấy như thừa thãi, Em mệt lắm không? ngày mai em cứ yên trí ngủ, anh quen dậy sớm để anh pha trà cho bố mẹ, em cũng đừng nấu thêm món gì vì thức ăn của bữa tiệc sáng nay hãy còn nhiều . tôi chỉ ăm ừ cho qua chuyện, đầu óc tôi đang nghĩ đến các con tôi, lạ thật , mới ngày nào tôi mong cho chúng mau khôn lớn, đủ lông , đủ cánh bay đi, nay thì lại muốn chúng nó quanh quẩn bên mình !

Về đến nhà, tôi đi mau vào phòng đóng cửa lại, chỉ kịp bỏ chiếc áo dài ra, tôi tưởng mình xuống giường tưởng sẽ được một giấc ngủ ngon lành, nhưng không , tôi trằn trọc suốt đêm. Đầu óc tôi rối bời vì ngày mai là ngày quyết định cuộc đời tôi, tôi sắp xếp nói sao cho gọn cho dễ hiểu, để bố mẹ chồng tôi và chồng tôi thông cảm mà cho tôi ra khỏi nhà cho mau lẹ.

rồi một quá tôi thiếp đi lúc nào không biết, cho đến khi tôi thức giấc thì, mặt trời le lói ở cửa sổ cuối giường. tôi vội rửa mặt và mau lẹ xuống nhà, vừa đến đầu cầu thang tôi đã nghe tiếng mẹ chồng tôi đon đả :

Nhà có việc gì mà dậy sớm !

Mẹ chồng tôi chưa dứt câu thì chồng tôi đã chen vào :

trà của thầy mẹ anh đã pha xong rồi !

Tôi đáp nhỏ : thế ạ!

tôi lặng lẽ rửa dọn những ly tách còn sót lại của bữa tiệc hôm qua, anh cũng phụ dọn với tôi. Xong xuôi tôi lên lầu, sắp xếp đồ đạc của con tôi bỏ lại, những sách vở cũ tôi xếp gọn vào thùng, tôi nhờ anh bê xuống gác lửng dùm tôi, và nói luôn với anh :

Vậy là xong cả rồi !

anh bảo tôi:

Em nên xuống nhà ngồi nghỉ và uống chút trà.

Tôi tần ngần không xuống và tiếp tục dọn, lần này tôi dọn cho riêng tôi, tôi kéo chiếc valise dưới gầm giường ra, chiếc valise đầy bụi bặm, cũng chiếc valise này, tôi đã xách nó về trong ngày cưới, giờ đây tôi lại xách nó ra đi. Tôi xếp dọn quần áo và đồ dùng cá nhân của tôi gần đầy một valise, chồng tôi có lẽ không thấy tôi xuống nên anh trở lên , vừa bước vào phòng , anh trở mắt nhìn chiếc valise và khựng lại . Một lúc yên lặng trôi qua , tôi cũng không biết tôi sẽ mở lời như thế nào, sau cùng tôi định lên tiếng trước, thì anh giơ tay như cản tôi khoan hãy nói ,anh lên tiếng trước:

Anh hiểu, anh hiểu, đã từ lâu anh muốn nói mà mãi anh vẫn không biết nói gì, anh thật không xứng đáng với em , anh không có chút quyền lực gì đối với em nữa, anh hết sức hối hận, nếu có thể làm bất cứ cái gì trên đời này để tỏ cho em biết lòng ăn năn hối hận của anh thì anh cũng làm....

Giọng anh gần như lạc đi, anh cứ nói mãi, nói mãi, riêng tôi, tôi không muốn nghe mà chỉ muốn thoát ra khỏi cái lồng ác nghiệt đã nhốt tôi bao nhiêu năm trời, Một giọt nước mắt rơi xuống đôi má gầy còm của anh , làm tôi xúc động, tôi chưa bao giờ thấy chồng tôi khóc, tôi đưa tay lên gạt giọt nước mắt cho anh, anh nắm chặt tay tôi và úp mặt vào bàn tay đó, Lòng tôi như mềm lại, cơn xúc động dạt dào dâng lên trong tôi, tôi không kìm hãm được nữa, tôi ôm lấy anh, anh gục đầu xuống vai tôi, chúng tôi cùng khóc.....bỗng tôi nhớ tiếng mẹ tôi thì thầm.....

Con ơi ! một ngày cũng là nghĩa !.....

Hoạ Mi.

Người gửi: hoai khanh

Người đăng: Thành Viên

Người sửa: phuongcac 12/19/2002 5:47:24 PM

